

ætning, som efter min Mening træder frem ved alle Leiligheder, hvor der er Spørgsmaal om en Merudgift — vel at mærke ikke en Overskridelse, men en Merudgift — men som der er endnu mindre Anledning til at lægge Vægt paa ved Bevillingerne til Rigsdagen end ellers, netop fordi det er for Rigsdagen selv, at den gjør sig gjældende“. I Anledning af den reiste Anke mod Statsrevisionen, fordi den ikke havde taget Rigsdagens Regnskab paa samme Maade som hele det øvrige Regnskab, bemærker han endelig: „Jeg deler aldeles Statsrevisionens og Udvalgets Opfattelse, isølge hvilken noget Saadant vilde være i Strid med Rigsdagens konstitutionelle Stilling, og, dersom det skulde bringes frem, saa vilde det i alt Fald føre til Vanstieligheder, som det erede Medlem (Suenfon) neppe har set. Det vilde føre til Kompetencepørgsmaal, ja, maaffte endogfaa til statsretlige Kvæstioner, og, selv om man kunde blive enig om disse Spørgsmaal, saa er der en Ting, som det i ethvert Fald vilde være nødvendigt først at foretage — jeg siger ikke, at det vilde være rigtigt — og det var en Forandring i Rigsdagens, i Landstingets og Folkethingets Forretningsorden, og det vistnok paa flere Punkter, men i alt Fald med Hensyn til Formændenes Stilling“.

Paa givne Anledning udtalte derefter Folkethingets første Formand (Andræ) (l. c. 1786—87) at den Regnskabsform, som følges ved Rigsdagen, i sin Tid var indført ved hans Medvirning, og han fastholdt, at det i og for sig var en meget hensigtsmæssig Form, og troede ikke, at der med Hensyn til Formen kunde være Noget som helst at anke over.

Da Konferentsraad Madvig, der ligeledes tidligere havde været Formand i Folkethinget og da i enhver Henseende sluttet sig til den af hans Forgænger (Andræ) indførte Forretningsgang, ikke yttrede sig, tør han vel antages, i det mindste som Sagen da forelaa, at have været enig i de af de tvende tidligere Formænd fremkomne Udtalelser.

Endelig bemærkede daværende Statsrevisor Fischer (l. c. 1790—91), „at Statsrevisionen er stillet helt anderledes lige over for Rigsdagens Regnskab end lige over for alle andre Regnskaber. Alle andre Regnskaber aflægges af de vedkommende ansvarlige Ministre og aflægges i Genhold til udførlige Bevillinger paa Finantsloven. Statsrevisionen har saa efter den indførte Forretningsgang, for at faae de Dplysninger dertil, som behøves, at henvende sig til Finantsministeren, der saa igjen som Mellemand forhandler med de vedkommende Ministre, naar det da ikke er Finantsministeren selv, som Spørgsmaalene angaa. Bepaarelsene fremkomme derpaa, disse meddeles Statsrevisionen, og i Genhold dertil gjør den sine Indstillinger. Men alt dette kan aldeles ikke anvendes paa Rigsdagens Regnskab. Det fremlægges umiddelbart for Rigsdagen, og derefter overgives det til Statsrevisionen“.

Denne sidste Bemærkning, at Rigsdagens Regnskab overgives til Statsrevisionen og hvad derefter følger om, at Statsrevisionen gennemgaar det, er ikke rigtig og vistnok kun fremsat paa Grund af en Dufommelsesfeil. Som ovenfor anført, har vedkommende Statsrevisor kun henvendt sig til Kassereren, for at sammenligne de i Statsregnskabet opførte Udgiftsbeløb til Rigsdagen med de i dens Regnskab indeholdte, paa Finantshovedkassen havede Indtægtsbeløb, og i Indledningen til Statsrevisionens Betænkning over Statsregnskabet for 1869—70 (se nedenfor), der fremlagdes i Samlingen 1871—72, siges det ogsaa udtrykkeligt, „at Rigsdagens Formænd ikke have overfendt Statsrevisionen noget Regnskab“, og at „Statsrevisionen hidtil har anset Revisionen af Rigsdagens Regnskab for at ligge udenfor dens Dpgave“.

I Samlingen 1870—71 kommer Suenfon atter tilbage til Rigsdagens Regnskab — ved 1ste Behandling af Statsrevisionens Betænkning over Statsregnskabet for 1868—69 (se Landstingstidenden Sp. 1189—90) — som slet ikke var omtalt i denne Betænkning, og henstiller, om det ikke vilde være rigtigt, at Statsrevisionen foretog den Addition og Subtraktion, som vilde være fornøden for at faae det Beløb ud, som var opført i Statsregnskabet som Udgift til Rigsdagen.

I denne Samling udtaler Schjørring i Folkethinget under Behandlingen af samme Sag (Tidenden Sp. 6488—89), at det efter hans Mening vilde være ønskeligt, om den samme Kritik, som Statsrevisionen anvendte paa alle de Regnskaber, den modtog fra Ministrene, ogsaa blev anvendt paa Rigsdagens Regnskab. Han kunde ikke se Grunden til, at det hidtil var blevet saa stedbøderlig behandlet. Som Regnskab betraget var det vistnok i særdeles god Orden, og den Revision, det undergaves, var vistnok, som Talrevision betraget, fortræffelig, men den egentlige kritiske Revision skulde jo udøves af Statsrevisionen, og en saadan saas ikke at blive det til Del; i Revisionsberetningerne bemærkedes kun, at Udgiften havde været saa og saa stor, og man havde da henvist til den sammentrængte Fremstilling i Landstingstidenden ved Regnskabet Fremleggelse. En stor Del af Udgifterne var saa nøie forestreven ved Lov, at en Kritik derover ikke kunde finde Sted, den var ganske overflødig; men der fandtes ogsaa Udgifter, som kunde have godt af at være Gjenstand for en saadan, og muligen vilde Statsrevisionen i Fremtiden tage lidt Hensyn til dette Dnsfe.